

75.000 души войска, искаха да прикриятъ отъ нашето нашествие цѣлата си граница; вслѣдствие на това тѣ бѣха слаби на всичкитѣ си пунктове. А тѣ трѣбваше не само да се съсредоточатъ въ Тесалия и да се не разпиляватъ но, — въ полза на това съсредоточене, тѣ трѣбваше да очистятъ още даже и Епиръ.

Къмъ 35-тѣхъ или 40-тѣхъ хиляди челоуѣка, ако бѣха присъединили и 25 хиляди отъ Епиръ, и да бѣха заставили Смоленски да вземѣше участие въ това сражение, вмѣсто безполезно да бжде прикованъ въ Велестино, гърцитѣ би сериозно скомпрометирали успѣха на нашитѣ войски.

Бившия мой началникъ, Мехмедъ-Али-паша, на слѣди всичкитѣ погрѣшки, допустнати въ началото на войната прѣзъ 1877 година: той, безъ да искаше, — а може би и безъ да съзнаваше, — узакони тѣзи грѣшки, понеже нито самъ той, нито другъ нѣкой имаше точно и установено понятие за искуството въ воденето на война. Всички прибѣгваха все къмъ най сложното.

Простотата имъ се виждаше за твърдѣ много проста: и не я искаха! Тѣ искаха нѣщо необикновено, непостижимо, неизпълнимо, злокобно . . . но да бжде дело научно! — Както Молиеровия благородникъ, никой не искаше да каже просто: «Прѣлестна маркизо, вашитѣ прѣкрасни очи ме правятъ да умирамъ отъ любовь», но «отъ любовь, прѣлестна маркизо, да умирамъ ме правятъ вашитѣ прѣкрасни очи»!

Всички се заеха съ съставянето на планове, безъ да знаятъ, обаче, точно нито разположението на противника, нито неговитѣ сили! Трѣбва, обаче, да се каже, че отъ всичкитѣ тѣзи разноцвѣтни комбинации, идеята на моя началникъ бѣше, може би, пакъ най-добрата; но за да се наложеше тя, за да бждѣше